

Č. 2781.

O b e c n í s a m o s p r á v a. — V e ř e j n í ú ř e d n í c i: I. O p e n s i o n o v á n í m ě s t s k ý c h ú ř e d n í k ů v B r n ě. — II. Ž á d a l - l i ú ř e d n í k s á m z a p e n s i o n o v á n í, n e l z e v e v y h o v ě n í t ě t o ž á d o s t i ú ř a d e m s p a t ř o v a t i p o r u š e n í p r á v ú ř e d n í k o v ý c h.

(Nález ze dne 20. října 1923 č. 17014.)

V ě c: Karel Sch. v Brně (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti městskému zastupitelstvu zemského hlavního města Brna (ředitel měst. úřadů Frt. Janík) o přeložení na trvalý odpočinek.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-I, vrchní montér městské plynárny a elektrárny v Brně, byl výměrem městského úřadu z 18. ledna 1921 na základě § 89 služ. pragm. pro úředníky městských podniků vyzván, aby do 14 dnů podal žádost za pensionování nebo námitky proti pensionování, které vzhledem na vyjádření městského fysikátu o jeho zdravotním stavu je zamýšleno. Na vyzvání to odpověděl podáním z 1. února 1921, že podává tímto svoji žádost za pensionování, žádá však o další ponechání v aktivní službě, ježto je teprve 55 let stár a cítí se úplně schopen dále sloužiti. Kdyby žádosti jeho za ponechání ve službě nebylo vyhověno, prosí městskou radu, aby mu povolila plné požitky a služební byt po dobu jednoho roku ode dne pensionování. Výměrem z 3. března 1921 dáno mu na vědomí, že se městská rada usnesla, ponechati jej až na další v městských službách. Výměrem z 27. prosince 1922 byl pak vyrozuměn, že k jeho žádosti z 1. února 1921 a vzhledem k lékařskému úřednímu posudku městské zastupitelstvo ve svém sezení 22. prosince 1922 se usneslo, dáti jej koncem prosince na trvalý odpočinek s normální pensí.

Stížnost podanou do tohoto opatření nss neshledal důvodnou.

St-I brojí proti svému pensionování především s toho hlediska, jako by šlo o pensionování z moci úřední ve smyslu § 85, odst. 2 služ. pragm. pro úředníky obecních podniků zem. hl. města Brna z 12. května 1914, vyslovené vzhledem k tomu, že st-I nabyt nároku na plné výslužné. Ale všechny námitky s tohoto stanoviska vznesené jdou mimo. Neboť nař. opatření neodvolává se na § 85 cit. služ. pragm., nevydává se také za opatření učiněné z moci úřední, nýbrž naopak výslovně uvádí, že přeložení st-I na trvalý odpočinek děje se k jeho žádosti z 1. února 1921. Netřeba se tedy oněmi námitkami zabývat, a dlužno toliko zkoumati, zda předpoklad žal. úřadu, že totiž st-I podáním z 1. února 1921 za pensionování zažádal, není nesprávný.

St-I v podání z 1. února 1921 výslovně prohlásil, odpovídaje na vyzvání č. —, že »podává tímto svoji žádost o pensionování«. Tomuto prohlášení, reagujícimu na vyzvání právě uvedené, nemohlo býti rozuměno jinak, nežli že st-I volí první alternativu jemu tam navrženou, totiž že z vlastního rozhodnutí žádá za pensionování, a to tím spíše, když vůbec nereaguje na druhou alternativu, totiž nepodává žádných námitek proti eventuálnímu pensionování z moci úřední. Za takovou námitku nemůže dojísta pokládána býti pouhá žádost za další ponechání v aktiv-

ni službě, zejména když st-l pro případ nevyhovění této »prosbě« prosí, aby mu ponechány byly plné požitky a služební byt po dobu jednoho roku ode dne pensionování. Rovněž nelze pak míti za to, že žádost za pensionování z 1. února 1921 byla vyřízena a konsumována výměrem městské rady z 3. března 1921, takže by nebyla mohla sloužiti za podklad dalším aktům obce, neboť výměr právě uvedený výslovně uvádí, že st-l ponechává se v městských službách »až na další«, takže je patrné, že činí jenom provisorní opatření, aniž by chtěl žádost z 1. února 1921 definitivně vyřizovati.

Za tohoto stavu žal. úřad právem tedy předpokládal, že st-l podáním z 1. února 1921 žádal za přeložení na trvalý odpočinek. Jestliže nař. opatřením této žádosti vyhověl, nemůže se tím st-l důvodně cítiti dotčen ve svých právech.

Vzhledem k tomu netřeba se také zabývati námitkami stížnosti čerpanými z té okolnosti, že nař. opatření poukazuje na lékařský posudek o zdravotním stavu st-lově, kdyžtž st-l nebyl dán do pense z moci úřední snad pro svou neschopnost k službě, nýbrž ke své žádosti, takže v poukazu onom nelze spatřovati nic jiného nežli označení motivu, proč obecní zastupitelstvo uznalo žádosti st-lově vyhověti.

Č. 2782.

Školství. — Obecní samospráva: Je učitelka mateřské školy obecní úřednicí?

(Nález ze dne 20. října 1923 č. 17015.)

Věc: Marie D. ve Z. proti moravskému zemskému výboru o přiznání povahy obecní úřednice.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním z 13. srpna 1922 st-lka vznesla na ob. zastupitelstvo v Z. žádost, aby podle zákona z 23. července 1919 č. 443 Sb. byla jako učitelka tamní mateřské školy zařaděna mezi manipulační úředníky obecní. Usnesením z 18. srpna 1922 ob. zastupitelstvo tuto žádost zamítlo s odůvodněním, že ji do služeb nepřijímalo. Proti usnesení tomu podala st-lka rekurs, v němž sice uznává, že byla ustanovena místní školní radou, namítá však, že byla placena z důchodů obecních a že místní školní rada je pouze zmocněncem ob. výboru, takže dlužno st-lku považovati za zřízence obecního, jemuž dle zákona ze 17. prosince 1919 č. 16/20 přísluší definitivita.

Zv nař. rozhodnutím rekurs ten zamítl — — —

Předmětem stížnosti vznesené na nss jest jediné otázka, přísluší-li st-lce charakter úředníka obce Z. ve smyslu zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb. čili nic.

Odpověď na tuto otázku zní záporně.

Není sporu o tom, že st-lka za platnosti tohoto zákona ob. zastupitelstvem obce Z. ve smyslu § 7 cit. zákona úřednicí obce ustanovena nebyla. Mohla by tedy nárok svůj vyvozovati jenom z předpisu § 41 leg. cit. na základě skutečnosti, že byla ustanovena úřednicí obce již před účinností tohoto zákona. Ježto poměr úřednický jest jen určité